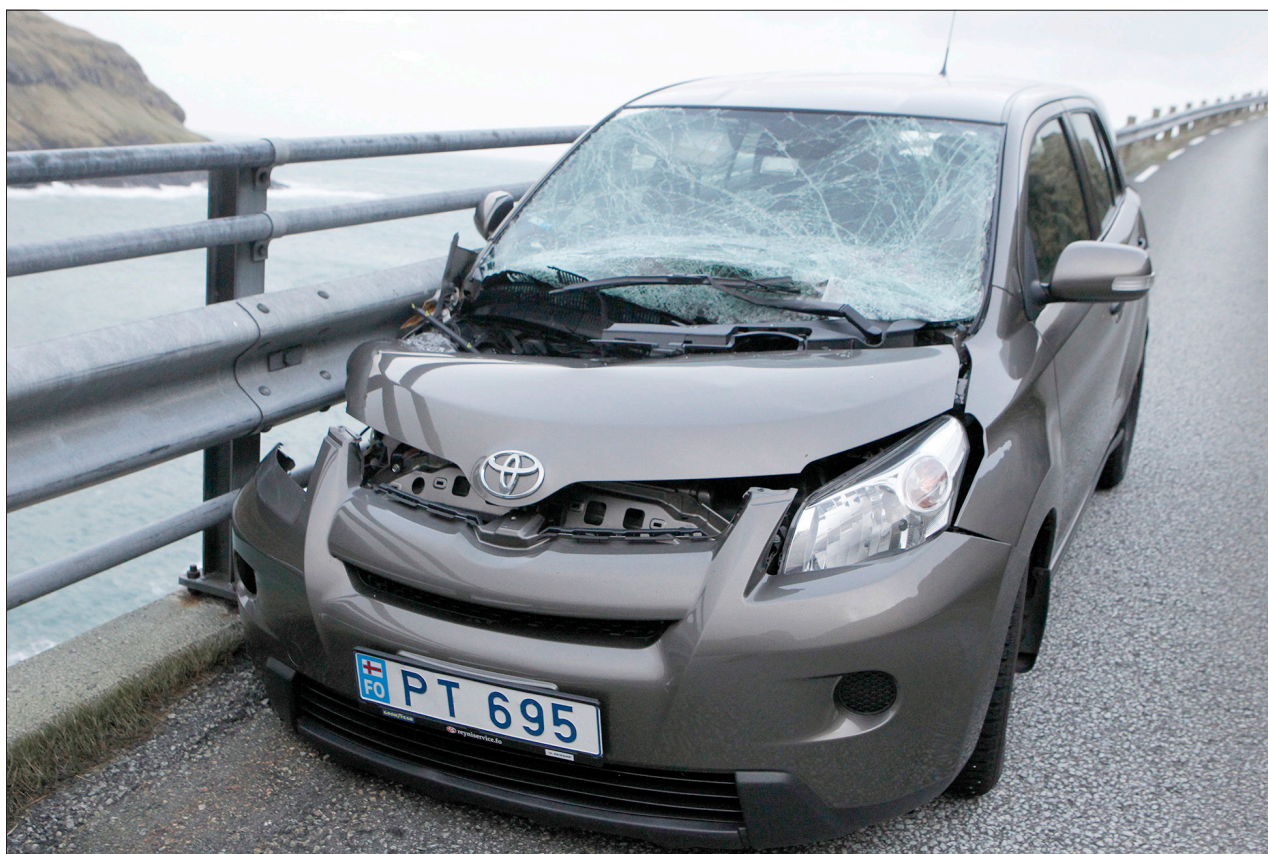

ÓDNARVEÐRIÐ Á JÓLINI

Bilurin í sor:

MÁTTU RENNA FYRI LÍVINUM

Hjúnini Jógvan og Connie Magnussen og dóttirin Sára Jógvansdóttir Magnussen endaðu av álvara í lívshættiligari stöðu, tá ið illveðrið brast á, meðan tey vóru á Tjørnuvíkarvegnum. – Steinar rapaðu rundan um okkum, meðan vit runnu oman í bygdina, sigur Jógvan Magnussen

Myndir: Álvur Haraldsen

Barbara Holm

Tað kundi enda vanlukkuligt, tá ið Jógvan Magnussen og familja hansara endaðu í klórnum á illveðrinum 23. desember.

Hjúnini vóru farin úr bygdini at avheinta dóttрина, sum var til arbeiðis og síðani at koyra síðstu jólagávarnar runt til vinir og kenningar.

Ávegis heimaftur til Tjørnuvíkar varnaðust tey stórar steinar á vegnum.

– Eg segði við konuna, set teg við róðri, so fari eg út at flyta steinarnar, so vit sleppa heim, greiðir Jógvan Magnussen.

Júst sum hann kom inn aftur í bilin hoyrdist eitt

buldur og familjan varnaðist, at ein stórir steinar var endaður á bilinum.

– Nakað av glasið var inni í bilinum, tí rútarnir brotnaðu, greiðir Jógvan Magnussen frá.

Tey gjørdur av at fara út bilinum áðrenn fleiri steinar komu rapandi og renna til eina nærliggjandi gjógv, Lundagjógv, sum lá eini 20 metrar frá stoytinum.

– Har komu so eingir steinar, hugsaðu vit. Men ávegis oman til gjónna rapaði rundan um okkum sigur Jógvan Magnussen.

Við gjónna skuldu tey líka summa seg. Meðan vindurin ýldi rundan um tey, og steinar rapaðu niður á asfalt og

bilverju, kannaðu tey eftir, at tey øll vóru óskadd.

– Eg var skurslaður um hendur, fótur og bein, men eg haldi bara tað er av glasinum ella tí eg eri dottin ella okkurt. Tað var bara smávegis prus, sigur Jógvan Magnussen.

Tey gjørdur av at fara frá gjónni stutt eftir.

– Vit fóru rennandi frá gjónni og oman í bygdina. Vit vóru tá eini 500 metrar frá húsunum, sigur Jógvan Magnussen.

Tey sluppu heilskapað til hús. Einans skurslini hjá Jógvani vóru at síggja á teimum, men tað, sum ikki sæst, plágar minst líka nógv.

Bilurin helst vrak

Komin til hús ringdi Jógvan til alarmsentralin og boðaði frá hendingini. Tá stóð bilurin mitt á vegnum og forðaði allari ferðslu.

– Tað varð einki koyrt tað kvøldið, men Landsverk fluttu bilin, so hann ikki forðaði ferðsluni um nakað skuldi hent, sigur Jógvan Magnussen.

Bilurin er ivaleyst blivin vrak, hóast Jógvan ikki hevur fingið at vita, júst hvussu ringur standurin er.

– Motorurin er oyðilagdur, rútarnir brotnir, og grót hevur knúst bilin sundur. So eg vænti hann er vrak, sigur Jógvan Magnussen.

Tora illa at koyra

Jógvan sjálvur hevur ikki latið hendingina halda sær aftur frá at seta seg í bil og koyra úr bygdini. Men Connie og Sára eru meira merktar av tí, sum hendi.

– Vit eru ótrúliga heppin, at vit ikki finga skaða. Tað kundu vit akkurát tað sama. Og skelkurin av tí situr enn í konuni og dóttirini, greiðir Jógvan Magnussen frá.

Av góðum grundum halda tær báðar seg aftur frá at fara út bygdini.

– Tær eru bangnar at koyra. Tað skilji eg eisini væl, aftaná hasa upplivingina, sigur Jógvan Magnussen.

Fyri hann og ivaleyst flest aðrir tjørnuvíkingar,

er hetta bert ein áminning um, at tað er vandamikið at koyra til Tjørnuvíkar. Tað vita tey væl, tí tað er at kalla gerandiskostur, at fólk noyðast úr bilum at flyta grót av vegnum.

Stutt frá bygdini er eitt hegn, sum Landsverk hevur sett upp, sum skal lofta tí gróti, sum dettur niður. Tað riggar væl, heldur Jógvan Magnussen, men hann veit nú at siga frá egnum upplivingum, at tað er ikki nóg mikið.

– Vit høvdu vónað at fáa ein tunnil. Politikarar hava mangan tosað um tað, men tað verður ikki til nakað, sum so mangt annað politikarar lova, sigur hann at enda.

barbara@sosialurin.fo